

Lepe Marke

Blo je ko da bi včere pomno. Trava je sījala, sonce je plalo, tički pa so se rastle po gorjanah do neba. Če je maja še blo kaj vremena, so se punce dale dulta v reko, te pa se je Miha prišo s traktorom. Saj ni vedo, kaj počne, saj mu je že stari ata reko ke se naj neja špila s špicami od avta. Mihetu je blo vseeno in je šou do šipe in jo počo po okah. "Zakaj ti treba tega?" ga je vprašo babica? Mihe je nič reko in je šou domu. Tiste druge čorbe je preveč, da bi se v jamo dalo, pa so jo raje sovaščani kar pojeli. Imel je mleko, mast in dosti peteržanja, saj veste kak to gre. Micika je delala polento pet dni, te pa je prišo Franc, pa vse pojau. Tinčekova Lizika je mela vejke joške, pa so jo dali kuj v hlev. Saj pa če me je pretreslo do kosti, neja more kuj na njivo it delat. Tinček je bil še mladi, ko so ga stresli ga v jašek. Cele žepe mu je vunta sparalo. In prišo je domo in reko mama jaz neja mam več žepov. Mama pa mu je rekla te pa si jih kupi! Ja kak, mama, saj te nimam niti počenega groša! Te pa si ga kupi!, mu je nazaj odgovorila mama. In Tinček je šou po sveti.

Videu je najprej, takoj, ko je šou vun iz vasi, aja, prvo si je še dal gor culico na ramo, pol pa je šou vun. V culici je mel samo še ene par majnih culic, ki mu jih je sešila ata, ki je meu vejke rumene zob. Biu je že popoldan, ko je šou vun in tam je vido kačo, pa ji reko - kaj me te tak glejaš koda me boš pičila, nočem ti žalega storite. Kača mu je pa reklo da se naj ne skrbi, ker se bo prec izkazalo kdo ma prav. Danes je lep dan, je reko in ji zaželel, potem pa šel je dalje. Ko je vido vodnjak, je v njega pav. Ko je šou vun, za tem pa je šel dalje. Prišo je do vasi, kjer je smerdelo po dreku in Tinček je reko, se pa te to se tak dela, dobrodošli v vasi, hvala, np! Tinčeku je blo že 3 let, ko je bil še majhen in je prvič gneto kruh. Tam so djali, da kdor ma kruha gnete, ta ne plete vode in imelo ji prav. Saj sem vendar človek, je odvrnil Tinček. In koj je čevljar Barista Tinčeku poisko delo. Se pa te ne moreš kuj brez dela stati, namreč moraš dela meti!

V roke dobo dleto je, kar takoj. Delal noč in dan je, Tinček in doma bil je do treh, vsak dan. Bila so leta to do štirih let vsaj, ko se je Tinček odločo, da si kupi hozntregarje in da si kupi ženo. Ker v totem sveti je téžko živeti brez bolše polovice, če veš ke mislem. Saj pa bi se dobo v roke, če bi ne bilo je, pa vendar. Kdo bo strego sami vdovi, če bi meso lahko mel doma, ne? Pa

tota ljubezen do človeka bo še čisto ugonobil Tinčeka, so se menli branjevka do branjevke. Zmigejale so z glavo in dobile glavobol. Dobo sem martinčeka! Če pa ni še marec. Zakaj me je tak spet zategnilo?

Tinček je spal v gatami. Tak je drko, da je vunta prišlo! Te pa je kuj šel spat. Če je Tinček kdaj hodo gor po cesti, se je tu pa tam dol posral. Blo je do duge stare, ko se je še mama brala. Če je nisem v vodi vido, sem se kar po rinko briso. Saj bilo je brezpredmetno, kar po pisti je pelalo, samo kaj ko je bratovščina včeraj? Tinčeka je blo do groba, ko se je prišo spet sankati s smučami in veselo je peu:

Tak ko so o ptiču se konča tak ke se neja.
Kaj se da do lune prednje, sila od začetka. (uh)
Sem smo prišli, da bi se kdo smo ne prepoznali,
Pol se tudi dvigne in skodelice do zvezda.

Ona celo noč na soncu praži se polena,
jaz sem celo noč na gori, da dobil bi nekaj.
Ona celo noč ga pšeše da dobró zabavo,
jaz sem celo noč na srečo, da bi se počuto.

Brat od njega je že dolgo gono, z biciklom je gono, pedale je briso!
Če me je človek pohabo, sem že v Marijo not se pripelo. Ker je bilo mojih tujcev premalo, sem se naročo na dobro revijo. Sem bral in bral in poskuso se rešit, ko vido sem križanko stoletno staro. Moja pisala so bla že v pokopu. Blo me je strah ke se nisem zaloto, kak sem srau v gate, pa kak sem se posrav v gate. Bol je tu dreka, bol se mamo fajn. Saj Tinčeka ni blo težko prepoznate, meu je duge vejke roke, meu je danes je lep dan in meu je vejke uhe in meu je vejke zobe in meu je male roke in duge zokne, kuj do uh. Ljudje so mu pravli, da je Pete Klepek, on pa jim je pravo, da se bo katapultiral, če še mu enkrat kdo reče, da je Pete Peuk. Ja, ja, je odkimavo, tak da mu je glave kuj odvilo! Blo je že pod noč, ko se je Tinček pelo s hriba. Meu je samokolnico in dve kolesi mel je brez roke, tak da mu je blo kuj bed. Ja saj ne vem, če bi? A bi? Ga je Tinček mu reko, tak da se je oni le začudo. Oke so mu pale vun in Tinček jih pobral je dol. Hehej! Pridima do svete reke, kamor bistra Dona teče, tam se parijo vse južne krave, tam so prave bolečine. Bol ko so nosili k

mizi, bol nam je smrdelo po dreku. Samo saj poznate Tinčka, on se ma rad.

Bil je martinček na tleh, ko se je Tinček spomno, da bi rad bil koščar, ko bo velik. Ata, jaz bi rad bil koščar, mu je reko, ata pa je samo prdno. Dau mu je vetra. Tinček je posnifal perdec in mu reko: "Ata, kak je to nasralo?" Ata je skomigno in še enkrat prdno: "Ku-ku!" Prišo izza vrat je kuj na enkrat en postrežček ki bilo mu je ime Šimpanjez. "Ke se te tu neke grete, mar bi v lukne silno preli!" jim je reko in se primo. Vun iz uh mu je vila para in s kladivom se je biu po glavi. "Ata" je reko Tinček. "Ata!, solze mam iz riti je joko Tinček in ata se je spomno, da je že ob rojstvu bla tam ciganka Harifa, ki je prerokovala:

"Dva se vunta zvilo bo,
ven bo prišlo, ven bo šlo.
Tinček v nosa bo dobil,
od takrat bo sral iz nos."

Ata je vedo, da je konec. Tinček pa je na obrazu mel debila. Takrat se je več nebes naslalo v Tinčkove oke in Tinček več ni vedo, kaj je prav in kaj je prav. "Ata" mu je reko, "Tinček?" mu je reko, "Ata mene srat," mu je reko. "Vem," mu je reko ata in mu roke dal v nose da bi Tinčku pomagal si poslati duge gore. Tinčku je blo dovolj. Šou je vun, kjer bli so kamni in pograbil je en kamen, ga zalučal in zagledal belo ptiča, ki je preko neba šeu do zgage. Tristo kosmatih medvedov je prišlo do gostije, kjer je Tinček že kadil naslikan pevec babilon. Ozerl se je po njih, poliznil malo čebulico in reko, da je tega pa zaj dovol. Nebojo tu tako delali, nemogoče je da tak smrdijo, saj so vendar živa bitja. Če si misli kaj povedat, naj gre raje k policaju, te pa se naj neja tak obnaša, pa naj si raje odnesejo svoje copate v pantalone, da bojo se preselili kr drugam, ker je tudi včasih malo oziroma pravzaprav mogoče čeprav v kolikor precej aha pa že pa ja pa ne aja nene haha. Sevede so se medvede oprostili, so rekli, da je pardon in pobrali šila in kobilo od točaja, ki je bil s tem čisto okej, ker je bil pač tam doma. Saj je vse okej, pa čeprav je en medved pustil dlako, ker je bil na ledu. Tinček je bil drugače tudi detektiv, tak da je šou kuj po svoje špegle in si stvar ogledo iz drugega zornega kota. Če je tota dlaka duga, pol je penis mali. Tinček si je dal dlako v lukno in tič mu je dobil usta in pozdravo: "Halo."

Tinček: "Halo."

Penis: "Kak ti je ime?"

Tinček: "Tinček."

Penis: "To si jaz, kaj sn pa ti?"

Tinček: "Penček."

Penis: "Ti si jaz, kaj sn pa to?"

Tinček: "Tinis."

In penis mu je reko nasvidenje, da bi se dobro dalo, da bi mu prišlo vejko rada, pa da bi dugo jedo. Tinčku je blo vse taki isti stvari, sanjal je o moru. Šou bi na plaže, piso školke, med naslade, peske, skale, tam bi jedo; ribe, lignje in doma narete garge. A zdaj le sirni, mesni Tinček liže, še ponoči, ko noben ne hodi, kaj bo ž njim? Kam bo spadnila mu skuza? Bo mu srce vrle rane prec dobilo v slane skuze?

Špas je že pojenjal, ko je Tinček prišo v kravo. Tam bilo je črevo brez kurkume, saj je ribo že stalilo. AHA! je Tinček vrtoglavo vzklikno, ko je vido kje je lišpa in kdo je lišpa. Bla je to Marjetica, polsestra od Šimpanjeza. "Kaj te delaš, mali piko?" mu je dala sestra vpraš. "Tu po črevi neke lazim, saj se vidi, kje je oma." Te pa se je vse spelalo. Primože so kiše krale, kure parne brizgne vun. Suhe hrane so se vdarle v krče Tinčkovih muk. Poribali so grozde, ker so vfnili trakove od zalučanih pasátnih súperbunk. Balalájka, kalamari, Dalai lama, barakuda, vsi so módlali za Tinčkovovo pikolovsko malo bibico koláčnico. Zíziko je lízala, pistacijo je slíkala, plíšasta Marjetica je Tinčka pobrizgala.

Kakadu

„Jaz sem bolen,“ je reko.

Že v trebuhu so mu črvi vili, dreka je blo puni šus. Sej se je napreza, pa je tiša, pa trajba, samo kaj če ve črevese ne ble neč več! Te pa je še zadnič dal iz petnih žil na vunta, kolko je mogo, je primo noge in zatulo in vun je prišlo nič. Je se vdaro po obrazo, kaj bi mogo, nič zato. Še enkrat je vdaro s pestjo po tlem, da je v Indiji nastal potres, ta potres je vunta proso, da se neja več od tam dobiva sile, samo zaj je vzel to silo in jo dal v kamehameha in samo vun je palo, tak da je šlo skozi svet.

Tak je blo ime Toneju, ko se je še piso oderuh.

Moja soba

Oh, usoda! Spečala sva se prezgodaj, usojeno nama ni bilo tako zgodaj, a čudežni vetrovi so prinesli v tvoj rajh košček novice o pokopališču dreka, kjer sem jaz vladar in čolnar na driski, ki deli moje kraljestvo od vas in vem, da si me, iščoč že dolge dobe, vzhičena ob nenadni preusmeritvi lastne puščice, takoj morala poiskati. Oh, kako sem te zapeljal, kako sem zaveslal zate, ljuba usoda, in te popeljal, dobrosrčno, z odprtim srcem in umom, samo zate, v svojo dnevno sobo. Dišala si po sebi, ljuba, hudimano dobro in posebno, priznam, dišala si isto kvalitetno kot moj drek (ki sem jaz) in v tvoji družbi sem užival dvojno dišavo, kar se zgodi le izjemoma, kadar v svoji sobi prdim po golažu. Poljubila sva se, pomahal sem tvojemu penisu, ljuba, nakar si hotela čaj iz mojega dreka in skuhal sem ti najboljši čaj, prmojduš, da ni boljšega v dolini dreka, seveda je možnost, da ima kdo drug isti ali celo boljši recept ali pa slabši recept, pa ga bolje izvede, kot jaz, kar naredi boljši čaj, ampak tega ne vem, torej izvolijo piti najboljši čaj iz dreka, gospodična Usoda, ljuba duša. Zakaj si sploh tukaj? Sporočilo imaš zame? Da bom premeščen? Saj to ni mogoče, zakaj pa se pogovarjava po telefonu, če si le korak oddaljena od mene? Oh, da imam toast v rokavu? Izvoli, jej, draga. Odložil sem slušalko in začel tuhtati, ker sem bedak. Tuhtal sem o poljih trave, ki sem jih že pozabil, o gobah, ki so že segnile, o kobilicah, ki nimajo ene noge, o pajkih, ki pečejo kostonje, o atletiki, ki sem jo prav zares treniral, o takrat, ko mi ni verjela, da sem pretekel 3 kroge pred vsemi tako močno, da sem še sam začel dvomiti in še danes dvomim, o kečapu, ki zgleda kot kri, o tisti pički, ki je bila mamina prijateljica in moja tudi, o tabornikih, kjer sem bil hiter in kjer sem govoril in podiral rekord v tišini, šest ur, o tem, kako rad sem živ, o nepomembnosti in potem sem nehal. Da, moram oditi tja, kjer ne bom razmišljal o težkih temah, ki jim nisem kos, kjer ne bom razjasnjeval tistega, česar ne znam razjasniti. Priznam, priznam, razglašam in spet se mi zatika, ker ne vem, če sem rahlo žalosten ali kaj za vraga – nisem vsemogočen, oh bog, ta predaja, ali bi jo vzel nazaj, saj vendar ne vem, draga Usoda, kaj je res, bi raje videl, da ne bi razglašal tistega, česar ne vem zatrdno, morda pa sem vendarle vsemogočen, ne bom se še predal, saj mi oprostiš, kajne? Grem, pojdem od tod do tja, kjer je mir ampak saj sem že v mirni sobi, razen satanovih kašljev, ki jih poslušam ob kosilu; hotel sem napisati, da me to moti, pa sem si sredi povedi premislil, oziroma spomnil sem se, da mi to

kašljanje na skoraj perverzen način služi kot sladka glasba. Tako se oglašá gospa Iva, stara 86 in Usoda, da si ne drzneš, ponavljam, da si ne drzneš pobrati gospe Ive dokler ne doštudiram, kaj pa bom brez njenih EEEEEHHHHHH in HhhhhhHHHhHHHHHH in EUHHHHHH in AHA EAHA? Prestavi tisto kočó sem, ljuba moja, prestavi njen travnik in svež zrak v mojo hladno sobo, polno lepega dreka, polno dodelanega dreka, polno najnovejšega tehnološko laboratorijsko razvitega, v Kanadi, dreka, zamenjam za to, kar imam, obljubim, da ti dam v zameno vse znamke, ki sem jih zbiral iz Dreka od leta devetnajsto petinsedemdesetega.

Zaključim z obljubljanjem in čakam na Usodin odgovor, pomislim, da bom ob njej še okamenel, se pravi, odrekél, se spremenil v to, iz česar je moja soba, ter pričnem z divjim grizenjem vseh svojih nohtov na enkrat. Živčen sem, ker ne vem kaj natančno sploh čakam, vem le, da bom dobil odgovor in upam, da pred preobrazbo, ki neizogibno sledi, če bom čakal predolgo, pohiti, Usoda, izginjam! Usoda se zgane, izgleda, da jo je delec nohta, ki je pred trenutkom odfrčal ravno v njen brk, predramil iz oblikovanja odgovora na mojo ponudbo, srkne iz skodelice, zavrtinči čaj po ustni votlini, pogoltne polovico požirka, s privzdignjenimi obrvmi, nagubanim čelom in narobe obrnjenimi ustnicami prikima in kihne vame preostalo količino driske. Hvala, Usoda, sedaj razumem; kar ti skuham, boš polovično kihnila po meni, vendar Usoda, potrebujem nekaj, kar bi izpustila naravnost vame, čudno bi bilo, ko bi ves kihlec iz sebe z žličko postrgal v skodelico in ga izpil, srce bi me bolelo od takšnega ponižanja in saj veš, da s tvojim penisom ni vse v redu in iz njega ne morem spraviti ničesar, torej, jemljem si pravico in prosim te, ko bi lahko nakuhala nekaj, kar bi napolnilo še mojo skodelico, obljubim, da ti bom do konca vseh koncev pripravljaj najimenitnejše čaje, kar jih je svet videl, pravzaprav takšne, ki jih svet še sploh ni videl. S svojim popolnim prstom pokaže na svoj penis in ukaže. Ampak kako, usoda, prosim, nauči me, voljan sem biti tvoj učenec, jebeš naključja, bro. Prenos misli, neverjetno, seveda, saj je bilo očitno, ves ta čas sem tvojemu penisu samo mahal, nikoli ga nisem pozdravil in zdaj, pripravi se, od osnovne šole dalje sem se vadil v pozdravljanju, moj pozdrav je izpopolnjen, star sem štiriindvajset let in znam pozdraviti kot se šika, pa naj bo to pozdrav vremenu, pozdrav kravam ali pozdrav ovenelemu penisu, čeprav slednjega še doslej nisem nikoli izvedel, ljuba usoda, hlače dol, gate dol, privzdigni pullover in majico, tako, here goes,

zdravo, vbrizgaj.